

Sygn. akt IV Ka 420/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2016r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Ryszard Małachowski (ref.)
Sędziowie:	SO Iwona Gdula SO Jacek Szreder
Protokolant:	st. sekr. sądowy Daria Kozłowska

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Katarzyny Okomskiej-Misiuń

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2016r.

sprawy **K. Ś.**

oskarżonej z art. 191 § 1 kk i z art. 157 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego(...) (...)

(...)

z dnia 23 października 2015r. sygn. VII K 216/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny zawarte w punkcie III części dyspozytywnej,

- oskarżoną K. Ś. uniewinnia od czynu przypisanego jej

w punkcie I części dyspozytywnej i w tym zakresie kosztami procesu obciąża Skarb Państwa,

- orzeczoną wobec oskarżonej za czyn przypisany jej w punkcie II części dyspozytywnej grzywnę obniża do wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych po 15 (piętnaście) złotych każda,

- wskazuje, że zgodnie z art. 4 § 1 kk rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie oparte są o przepisy Kodeksu karnego obowiązujące przed dniem 01 lipca 2015r.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w zakresie w jakim nie ponosi ich Skarb Państwa, ponosi oskarżona K. Ś., której nadto wymierzona zostaje opłata za obie instancje w kwocie 105 (stu pięciu) złotych.

UZASADNIENIE

K. Ś. została oskarżona o to, że:

1) w okresie od 30 i 31 stycznia 2013r., w miejscowości B., groziła bezprawnie M. G., iż złoży zawiadomienie o znęcaniu się fizycznym i psychicznym nad jej osobą wskazując, jako sprawcę ww., w celu zmuszenia M. G. do przyjęcia kwoty 90.000 zł tytułem spłaty przez nią mieszkania, a następnie wyprowadzenia się z niego, to jest o czyn z art. 191 § 1 kk;

2) w dniu 4 stycznia 2013r., podczas przejazdu samochodem z miejscowości S. do miejscowości B., dokonała uszkodzenia ciała M. G., poprzez drapanie po twarzy, w okolicach uszu i uderzenie pięścią w tył głowy oraz tego samego dnia w mieszkaniu w miejscowości B., ul. (...) poprzez uderzanie pięściami w ramię i uderzanie w okolice klatki piersiowej kluczami od domu trzyzanymi w ręce, czym spowodowała u ww., pokrzywdzonego liczne okrągławe sińce i łukowate otarcia naskórka w okolicy jarzmowej lewej, na obu ramionach oraz sińce w linii przymostkowej lewej na wysokości lewego łuku żebrowego oraz w powłokach głowy w okolicy potylicznej lewej, co doprowadziło do naruszenia funkcji narządów ciała jakimi są: powłoki miękkie twarzy i głowy oraz obu kończyn górnych na okres nieprzekraczający dni 7, to jest o czyn z art. 157 § 2 kk.

Sąd Rejonowy (...) wyrokiem z dnia 23 października 2015r., sygn. akt VII K 216 / 14, uznał oskarżoną K. Ś., w miejsce czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, za winną tego, że w okresie od dnia 30 do 31 stycznia 2013r. w miejscowości B. groziła bezprawnie M. G. spowodowaniem przeciwko niemu postępowania karnego o znęcanie się fizyczne i psychiczne nad jej osobą w celu zmuszenia go do przyjęcia od niej 90.000 zł tytułem spłaty przez nią jego udziału we wspólnym mieszkaniu i następnie wyprowadzenia się z niego, to jest popełnienia czynu z art. 191 § 1 kk i za to przestępstwo, na podstawie art. 191 § 1 kk przy zastosowaniu art. 37a kk, wymierzył jej karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

Nadto uznał oskarżoną K. Ś. za winną popełnienia czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, kwalifikowanego z art. 157 § 2 kk i za to przestępstwo, na podstawie art. 157 § 2 kk, wymierzył jej karę grzywny w wysokości 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk połączył orzeczone wobec oskarżonej jednostkowe kary grzywny i wymierzył jej łączną karę grzywny w wysokości 220 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 złotych.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej K. Ś. na rzecz pokrzywdzonego M. G. kwotę 700 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przestępstwem przypisanym w punkcie pierwszym części rozstrzygającej wyroku.

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonej K. Ś. na rzecz pokrzywdzonego M. G. kwotę 1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przestępstwem przypisanym w punkcie drugim części rozstrzygającej wyroku.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę w wysokości 330 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając wyrok w całości, to jest zarówno co do przyjęcia sprawstwa oskarżonej odnośnie czynów opisanych w punkcie I i II jego części dyspozytywnej - a zatem w zakresie uznania oskarżonej K. Ś. za winną popełnienia czynów zakwalifikowanych jako przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. oraz z art. 157 § 2 k.k. - jak również w zakresie wymiaru wymierzonych oskarżonej za oba przypisane jej czyny kar grzywny, wymiaru orzeczonej przez Sąd I instancji w punkcie III wyroku kary łącznej, a także odnośnie zawartego w

punktach IV i V zaskarżonego wyroku rozstrzygnięcia o przyznaniu na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia oraz zawartego w punkcie VI wyroku orzeczenia o obciążeniu oskarżonej obowiązkiem dokonania zwrotu kosztów procesu.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. błędy w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały one istotny wpływ na ostateczne rozstrzygnięcie, a polegające na:

a. bezkrytycznym przyjęciu zeznań pokrzywdzonego M. G. złożonych odnośnie okoliczności mających świadczyć o popełnieniu przez oskarżoną zarzucanych jej czynów jako całkowicie zgodnych z prawdą, pomimo występowania przesłanek świadczących o jego niepełnej wiarygodności, a to zwłaszcza osobistego zaangażowania pokrzywdzonego w przedstawianiu samego siebie w korzystnym świetle - w sytuacji, gdy pozostaje on w oczywistym konflikcie z oskarżoną, a zarazem w toku niniejszego postępowania składał on sprzeczne ze sobą zeznania;

b. ustaleniu, iż oskarżona popełniła na szkodę pokrzywdzonego M. G. przestępstwo polegające na bezprawnym groźeniu mu spowodowaniem postępowania karnego w celu zmuszenia go do przyjęcia od niej 90 000,00 złotych jako spłaty zadłużenia, to jest czynu z art. 191 § 1 kk - w sytuacji gdy mające dokumentować ów czyn nagranie nie jest kompletne i nie odzwierciedla całości rozmowy toczonej pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym, jak i ignoruje treść innych rozmów prowadzonych przez strony na okoliczność ich majątkowych rozliczeń, przy czym nie zostało również dowiedzione w jakikolwiek sposób, jakoby rozmowa z dnia 30 i 31 stycznia 2013r. faktycznie wywołała w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę jej spełnienia;

c. wadliwym ustaleniu, iż oskarżona popełniła na szkodę pokrzywdzonego czyn zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. - pomimo iż faktu sprawstwa oskarżonej w zakresie tego czynu nie potwierdzają, wbrew odmiennej ocenie dokonanej przez Sąd I instancji, ani wyjaśnienia oskarżonej, ani wewnętrznie sprzeczne ze sobą zeznania pokrzywdzonego, ani też zeznania pozostałych przesłuchanych w sprawie świadków, ani też jakikolwiek inny zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy;

2. błędną wykładnię art. 46 § 1 k.k. i wadliwie zasądzenie na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w związku z przestępstwem przypisanym oskarżonej w punkcie I części rozstrzygającej wyroku - w sytuacji, gdy wniosek pokrzywdzonego o zasądzenie zadośćuczynienia ograniczał się wyłącznie do jednego czynu, a mianowicie przestępstwa z art. 157 § 2 k.k..

W związku z powyższymi zarzutami obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonej od zarzutu popełnienia obu zarzucanych jej aktem oskarżenia czynów;
- z ostrożności procesowej, na wypadek nieuwzględnienia powyższych wniosków i przyjęcia sprawstwa oskarżonej odnośnie obu zarzucanych jej czynów, o uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV w przedmiocie zasądzenia na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia za krzywdę doznaną przestępstwem opisanym w punkcie I dyspozytywnej części wyroku;
- na zasadzie ewentualnej - o przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania;

- ponadto, działając na zasadzie art. 452 § 2 kpk, wniósł o dopuszczenie w postępowaniu apelacyjnym dowodu z dokumentów w postaci pism pełnomocnika pokrzywdzonego M. G. z dnia 13 i 19 lutego 2013r. - na okoliczność wykazania, iż pokrzywdzony nie powoływał się wówczas na wywołaną u niego przez oskarżoną obawę, a tym samym na okoliczność wykazania bezzasadności przyjęcia przez Sąd I instancji, jakoby treść rozmowy stron z 30 i 31 stycznia 2013r. wywołała w pokrzywdzonym obawę przed możliwym spełnieniem gróźb ze strony oskarżonej oraz dowodu z opinii wydanej łącznie przez biegłego z zakresu fonoskopii oraz biegłego z zakresu informatyki na okoliczność ustalenia, czy zapis rozmowy oskarżonej i pokrzywdzonego odbytej 30 i 31 stycznia 2013r., znajdujący się na dołączonej do akt niniejszej sprawy płycie CD, świadczy o tym, że treść znajdującego się na tym nośniku informacji

nagrania odzwierciedla faktyczną rozmowę tych osób, czy też stanowi wyłącznie wycinek dłuższej rozmowy bądź kompilację różnych wypowiedzi stron; dodatkowo, na wyraźne życzenie oskarżonej, wniósł o dopuszczenie dowodu z badania wariograficznego, wykonanego przez uprawniony do tego podmiot, samej oskarżonej, pokrzywdzonego M. G. oraz świadka S. K. - na okoliczność zweryfikowania prawdziwości wyjaśnień oraz zeznań złożonych przez wskazane osoby w toku całego przedmiotowego postępowania karnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej okazała się częściowo zasadna.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez skarżącego, w pierwszej kolejności wskazać należy, że Sąd Rejonowy zebrał kompletny materiał dowodowy dający podstawę do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych i do wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie.

Analiza zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów prowadzi jednak do wniosku, że Sąd Rejonowy, w zakresie czynu przypisanego K. Ś. w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, nieprawidłowo ocenił jej wyjaśnienia odmawiając im wiary w tej części, w której oskarżona konsekwentnie podawała, że wskazując M. G., że złoży zawiadomienie o tym, że znęcał się o fizycznie i psychicznie nad nią, informowała go jedynie, a nie groziła mu. Z wyjaśnień K. Ś. wynika, że kwestię złożenia zawiadomienia o popełnieniu ww. występku przez M. G. uzgodniła wcześniej ze swoim obrońcą, co wprost wynika także z nagrania audio, którym zarejestrowano rozmowę pomiędzy oskarżoną a pokrzywdzonym, podczas której K. Ś. przedstawiła M. G. tę informację. Z treści tego nagrania wynika, że oskarżona prowadziła normalną rozmowę z oskarżycielem posiłkowym, nie krzyczała na niego, nie wygrażała mu, lecz mówiła spokojnym, rzeczowym tonem przedstawiając pokrzywdzonemu to co poleciła jej - jej ówczesna pełnomocnik, a obecnie obrońca. Wskazać przy tym w tym miejscu należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo dopuścił dowód z nagrania audio znajdującego się na płycie CD (k. 54), albowiem zarówno oskarżona, jak i pokrzywdzony, potwierdzili, że jest to zapis ich wspólnej rozmowy (k. 383). Obrońca K. Ś. podniósł co prawda zarzut, iż nagranie to stanowi wyłącznie wycinek rozmowy przeprowadzonej przez strony niniejszego postępowania, a nadto stanowi jedną z ich licznych rozmów odnoszących się do powyższej kwestii, wskazać jednak należy, że podstawą ustaleń faktycznych w zakresie czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, był wyłącznie fragment rozmowy odnoszący się właśnie do przekazanych przez oskarżoną pokrzywdzonemu informacji, przy czym zarówno K. Ś., jak i M. G., potwierdzili, że taka rozmowa miała między nimi miejsce, a zatem do oceny Sądu meriti pozostawała tylko kwestia zamiaru z jakim działała oskarżona. Wskazać zaś należy, że ocena wiarygodności wyjaśnień K. Ś., która konsekwentnie podnosiła, że nie groziła pokrzywdzonemu, lecz przekazała mu jedynie treść ustaleń jakie poczyniła ze swoim pełnomocnikiem, winna zostać dokonana w kontekście okoliczności związanych z dalszymi działaniami podjętymi wobec oskarżyciela posiłkowego przez pełnomocnika K. Ś.. Wbrew bowiem stanowisku Sądu I instancji, dowody w postaci wydruków z korespondencji e-mail pomiędzy pełnomocnikiem K. Ś. (który obecnie jest jej obrońcą) a pełnomocnikiem M. G. dowodzą prawdziwości wyjaśnień oskarżonej, że kwestia złożenia zawiadomienia o popełnieniu przez pokrzywdzonego na jej szkodę przestępstwa znęcania się, stanowiła efekt uzgodnień pomiędzy nią a jej obecnym obrońcą. Okoliczność tę potwierdza także fakt, że zawiadomienie o popełnieniu przez M. G. przestępstwa z art. 207 § 1 kk, na szkodę K. Ś. i ich wspólnej córki, złożyła właśnie pełnomocnik K. Ś.. Powyższe okoliczności świadczą zatem o wiarygodności wyjaśnień oskarżonej, iż jej zamiarem nie było zagrożenie pokrzywdzonemu, lecz poinformowanie go o ustaleniach, jakie poczyniła wspólnie ze swoim pełnomocnikiem.

W tych okolicznościach stwierdzić należy, że Sąd I instancji niezasadnie odmówił częściowo wiary wyjaśnieniom K. Ś. uznając, że celem jej zachowania nie było tylko poinformowanie oskarżyciela posiłkowego o zamiarze skierowania przeciwko niemu postępowania karnego o czyn z art. 207 § 1 kk, ale zagrożenie, że jeżeli nie zgodzi się na zaproponowane przez nią warunki dotyczące podziału współwłasności mieszkania, złoży zawiadomienie o popełnieniu przez niego przestępstwa znęcania się.

Wskazać przy tym należy, że groźby bezprawnej, o której mowa w art. 191 § 1 kk, nie stanowi zapowiedź spowodowania postępowania karnego, jeżeli ma ona jedynie na celu ochronę prawa naruszonego przestępstwem. Tymczasem w

niniejszej sprawie K. Ś. informując pokrzywdzonego o zamiarze wszczęcia postępowania o czyn z art. 207 § 1 kk, którego oskarżyciel posiłkowy miał się dopuścić – jej zdaniem - wobec niej i ich wspólnej córki, działała w celu ochrony siebie i swojego dziecka. Co prawda dochodzenie w sprawie zainicjowanej przez pełnomocnika K. Ś. zostało umorzone wobec stwierdzenia, że czyn nie zawiera ustawowych znamion przestępstwa ściganego z oskarżenia publicznego (k. 74 – 77), to jednak w subiektywnym odczuciu K. Ś. zachowania M. G. mogły nosić cechy znęcania się, a oskarżona działała w celu ochrony swojej rodziny. Co istotne natomiast, mimo że obiektywnie - opisane przez K. Ś. w treści ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa - zachowania oskarżyciela posiłkowego wobec niej, nie stanowiły występku z art. 207 § 1 kk, to jednak wskazują na ich naganny charakter i mogą świadczyć o ewentualnym popełnieniu przez pokrzywdzonego na szkodę oskarżonej czynów ściganych z oskarżenia prywatnego (art. 216 § 1 kk, art. 217 § 1 kk).

Reasumując stwierdzić należy, że rację ma obrońca K. Ś., że poinformowanie przez oskarżoną pokrzywdzonego o tym, że złoży zawiadomienie o znęcaniu się fizycznym i psychicznym przez niego nad jej osobą, podyktowane było wyłącznie wolą chronienia własnych dóbr prawnych, które w subiektywnym odczuciu K. Ś. zostały naruszone przez oskarżyciela posiłkowego, a zatem brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowanie oskarżonej nosiło znamiona groźby bezprawnej w rozumieniu art. 115 § 12 kk.

Stwierdzić zatem należy, że prawidłowa analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, w zakresie odnoszącym się do czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku, w tym przede wszystkim wyjaśnień oskarżonej w kontekście całokształtu okoliczności związanych z rozmową jej z pokrzywdzonym w okresie od 30 do 31 stycznia 2013r., nie daje podstaw do przypisania K. Ś. czynu z art. 191 § 1 kk. Mając na uwadze powyższe należało K. Ś. uniewinnić od popełnienia czynu przypisanego jej w punkcie I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku.

Wskazać należy, że poza omówionymi wyżej wyjaśnieniami K. Ś., ocena pozostałych zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów została dokonana przez Sąd I instancji prawidłowo i w oparciu o tę prawidłową ocenę dowodów Sąd meriti trafnie również poczynił ustalenia faktyczne w zakresie czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku.

Skarżący jednak błędów w ustaleniach faktycznych, skutkujących - jego zdaniem - niezasadnym przypisaniem K. Ś. sprawstwa czynu z art. 157 § 2 kk, upatruje w wadliwie ocenionym przez Sąd Rejonowy materiale dowodowym, w tym przede wszystkim niezasadnym daniu wiary zeznaniom pokrzywdzonego, a odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej. Przypomnieć jednak należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może zostać postawiony z powodu niepełności postępowania dowodowego (błąd „ braku ”) lub dokonania ustaleń faktycznych nie mających wsparcia w przeprowadzonych dowodach (błąd „ dowolności ”). Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być bowiem skutecznie podnoszony tylko wówczas, gdy skarżący jest w stanie wykazać, jakich konkretnie uchybień w zakresie wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd orzekający w sprawie. Tymczasem w przedmiotowej sprawie apelujący nie sprostał temu zadaniu i ograniczył się jedynie do polemiki z prawidłowymi ustaleniami Sądu meriti. Wskazać bowiem należy, że Sąd Rejonowy w sposób szczegółowy i wnikliwy przeanalizował zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadniając w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku dlatego dał wiarę pokrzywdzonemu odnośnie tego, że w dniu 4 stycznia 2013r. oskarżona dokonała uszkodzeń jego ciała. Na powyższą okoliczność wskazują bowiem nie tylko depozycje M. G., ale także zeznania przesłuchanych w sprawie świadków: P. M., S. K. oraz członków rodziny pokrzywdzonego. Z zeznań P. M., który pracuje razem z pokrzywdzonym w straży granicznej oraz z zeznań S. K. – funkcjonariusza Policji, który przeprowadzał interwencję z udziałem oskarżonej i pokrzywdzonego w dniu 6 stycznia 2013r., wynika, że widzieli zadrapania na twarzy M. G., przy czym z zeznań P. M. wynika, że pokrzywdzony powiedział mu, że są to ślady pobicia go przez K. Ś.. O wiarygodności zeznań pokrzywdzonego świadczy także okoliczność, że zarówno A. P. (siostra pokrzywdzonego, która widział go tuż przed tym jak pojechał do klubu (...)), jak i uczestniczący w pożegnaniu dowódcy zorganizowanym w tym lokalu - E. R. i P. S., zeznali zgodnie, że M. G., zanim odebrał oskarżoną z tej uroczystości, nie miał żadnych widocznych śladów na ciele; ślady te natomiast dostrzeżone zostały już następnego dnia przez siostrę i rodziców pokrzywdzonego, a w kolejnych dniach także przez P. M. i S. K.. Zasadnie zatem Sąd Rejonowy, mając na uwadze treść korespondujących ze sobą depozycji ww. świadków, a także protokół oględzin lekarskich M. G., uznał, że zgromadzone w sprawie dowody układają się w logiczną całość, potwierdzając wersję zaprezentowaną przez oskarżyciela posiłkowego. Tym samym

zasadnie również Sąd meriti uznał, że wyjaśnienia K. Ś., w których zaprzeczała jakoby to ona spowodowała obrażenia ciała pokrzywdzonego, nie są zgodne z prawdą. Wskazać przy tym należy, że, wbrew twierdzeniom apelującego, z ustaleń Sądu I instancji nie wynika, by K. Ś. miała w trakcie jazdy samochodem uderzać pokrzywdzonego kluciami, Sąd meriti prawidłowo bowiem ustalił, że przedmiotem tym uderzała go dopiero w mieszkaniu, stąd obrażenia na ciele M. G. - wskazane w opisie przypisanego jej czynu - na ramionach, klatce piersiowej i w okolicy jarzmowej, a zatem na przednich częściach ciała, a tylko jeden siniec w okolicy potylicznej (tylna część głowy), który mógł powstać od uderzeń pięścią w samochodzie. Na aprobatę Sądu Okręgowego nie zasługuje także stanowisko skarżącego, zdaniem którego o wiarygodności wyjaśnień oskarżonej świadczą zeznania funkcjonariusza Policji K. W., który interweniował na wezwanie pokrzywdzonego jeszcze w nocy 4 stycznia 2013r. i który zeznał, że nie widział na ciele M. G. żadnych obrażeń. Wskazać bowiem należy, że świadek widział oskarżyciela posiłkowego w nocy, a zatem mimo, że miejsce to było oświetlone przez lampę, mógł nie dostrzec żadnych obrażeń na jego ciele, zwłaszcza, że była to zima, a pokrzywdzony miał na sobie kurtkę, a zatem K. W. mógł dostrzec ślad po uderzeniu tylko na twarzy M. G., tymczasem z protokołu oględzin lekarskich wynika, że na twarzy pokrzywdzony miał tylko jeden siniec i to z lewej strony, funkcjonariusz Policji mógł zatem po prostu nie zauważyć w nocy tego śladu. Również podnoszona przez skarżącego okoliczność, że oskarżyciel posiłkowy pomyślnie przeszedł poranną odprawę w dniu 5 stycznia 2013r. nie świadczy bynajmniej o tym, że nie miał on na ciele żadnych obrażeń, skoro zauważył je jego współpracownik P. M., a z zeznań R. I. – który dopuszczał pokrzywdzonego tego dnia do służby, wynika, że funkcjonariusz, który przyszedłby do pracy z siniakami, winien sam poinformować czy przystępuje do służby czy nie (k. 314v., 433).

Mając na uwadze powyższe, wskazać należy, że zasadnie Sąd I instancji, stosując zasady logiki, doświadczenia życiowego i wiedzy, doszedł do wniosku, iż zeznania M. G., co do przebiegu zdarzenia z dnia 4 stycznia 2013r., w całości zasługują na wiarę. Depozycje oskarżyciela posiłkowego okazały się bowiem nie tylko spójne i logiczne, ale także korespondowały z zeznaniami ww. świadków oraz znalazły potwierdzenie w treści protokołu oględzin lekarskich. Zasadnie zatem Sąd meriti, mając na uwadze, że ww. dowody wespół z zeznaniami pokrzywdzonego ułożyły się w logiczną całość wskazując na sprawstwo oskarżonej, odmówił wiarygodności wyjaśnieniom K. Ś. w zakresie w jakim twierdziła, że to nie ona spowodowała obrażenia ciała pokrzywdzonego opisane w punkcie 2 części wstępnej wyroku.

Reasumując stwierdzić należy, że zawarta w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku argumentacja Sądu Rejonowego, zastosowane kryteria oceny zgromadzonych w sprawie ww. dowodów w pełni mieszczą się w kategoriach, które kształtują zasadę swobody oceny dowodów przyznanej Sądowi orzekającemu. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, która pozwoliła na poczynienie jednoznacznych i prawidłowych ustaleń faktycznych, a dokonanie innych ustaleń niż Sąd meriti, o co wnosił autor apelacji w odniesieniu do czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku, stanowiłoby rażące pogwałcenie zasad logiki oraz doświadczenia życiowego.

Ocena prawna zachowania oskarżonej także jawi się jako poprawna. Sąd Rejonowy wyczerpująco omówił znamiona przypisanego oskarżonej przestępstwa z art. 157 § 2 kk i rozważył je na gruncie poczynionych ustaleń faktycznych. Analiza prawnej oceny zachowania K. Ś. nie nasuwa żadnych zastrzeżeń i podlega aprobacie Sądu odwoławczego jako znajdująca umocowanie w obowiązujących przepisach prawa.

Korekty wymagała natomiast orzeczona wobec K. Ś., za przypisany jej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku czyn, kara grzywny. Kontrola instancyjna orzeczenia o karze wykazał bowiem, że wymierzając oskarżonej karę Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności, które winien mieć na uwadze, co doprowadziło do nietrafnego ustalenia jej wymiaru. Wskazać bowiem należy, że K. Ś. dopuszczając się czynu z art. 157 § 2 kk działała co prawda w obecności małoletniego dziecka i w warunkach stwarzających niebezpieczeństwo w ruchu drogowym, jednak nie można tracić z pola widzenia okoliczności, które sprowokowały ją do takiego nagannego zachowania. To oskarżyciel posiłkowy bowiem pojawił się wraz z ich małoletnim dzieckiem na uroczystości, na której była K. Ś., a która miała charakter zamknięty. Pokrzywdzony nie tylko wszedł na tę uroczystość, ale także zachowywał się niekulturalnie wobec obecnych tam osób zmuszając swoim zachowaniem oskarżoną do opuszczenia lokalu. K. Ś. działała zatem pod wpływem emocji wywołanych działaniem M. G., a także ogólnym konfliktem istniejącym między nimi od dłuższego czasu. Mając zatem na uwadze powyższe, a także okoliczność uprzedniej niekaralności oskarżonej oraz prowadzenie

przez nią ustabilizowanego trybu życia, Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, iż kara 120 stawek dziennych grzywny wymierzona oskarżonej za czyn przypisany jej w punkcie II części dyspozytywnej wyroku jest wygórowana, a zatem należało ją obniżyć. Karą adekwatną do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego K. Ś. czynu z art. 157 § 2 kk, a jednocześnie uwzględniającą wskazane wyżej okoliczności, będzie kara 70 stawek dziennych grzywny. Kara ta będzie wystarczająca także, aby spełnić jeden z zasadniczych celów kary, jakim jest sprawiedliwa odpłata za popełniony czyn zabroniony. Wskazać przy tym należy, że ustalona przez Sąd I instancji, w oparciu o sytuację materialną i rodzinną oskarżonej, wysokość pojedynczej stawki na kwotę 15 zł, jawi się jako prawidłowa.

Konsekwencją uniewinnienia K. Ś. od przypisanego jej w punkcie I części dyspozytywnej czynu było uchylene związane z tym postąpieniem rozstrzygnięcia w przedmiocie zadośćuczynienia (pkt IV części dyspozytywnej), a także chylenie rozstrzygnięcia o karze łącznej grzywny.

Korekty nie wymagało natomiast rozstrzygnięcia zawarte w punkcie V części dyspozytywnej wyroku Sądu Rejonowego jako, że orzeczono je zgodnie z obowiązującymi przepisami. Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył bowiem na rozprawie w dniu 2 października 2015r. wniosek o zadośćuczynienie na rzecz pokrzywdzonego za obydwa czyny zarzucone oskarżonej w kwocie 5.000 zł (k. 482), Sąd Rejonowy zaś, mając na uwadze, że K. Ś., przypisanym jej czynem z art. 157 § 2 kk, spowodowała u pokrzywdzonego obrażenia na twarzy, a zatem na nieosłoniętej części ciała, z drugiej zaś strony uwzględniając, że obrażenia te nie wymagały kontynuowania leczenia przez pokrzywdzonego, zasądził od K. Ś. na rzecz M. G. kwotę 1.000 zł.

Podstawę rozstrzygnięć w przedmiotowej sprawie, stosownie do treści art. 4 § 1 kk, stanowiły przepisy obowiązujące przed dniem 1 lipca 2015r. jako, że były względniejsze dla oskarżonej.

Tak argumentując i dzieląc częściowo zarzuty apelującego, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 2 kpk, zmienił częściowo wyrok, zaś na podstawie zaś art. 437 § 1 kpk w pozostałej części utrzymał go w mocy.

O kosztach procesu w części uniewinniającej oskarżoną od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 191 § 1 kk Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 634 kpk. W pozostałym zakresie, na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, Sąd zasądził koszty procesu za postępowanie odwoławcze od oskarżonej oraz stosownie do treści art. 3 pkt 1 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz.223 ze zm.), wymierzył jej 105 zł opłaty za obydwie instancje.

SSO Jacek Szreder SSO Ryszard Małachowski SSO Iwona Gdula